

## UJHELYI TIBOR

### Én vagyok Isten

Én vagyok Isten,  
Mindenki más csak utánam,  
De voltam Ördög is,  
Ahogy mindenki más is előttem.

Próbálok teremteni,  
Hat nap alatt alkotni,  
Könnyedén, csak úgy magamtól,  
Fellobbanó lánggal.

Mikor megteremtem majd a fényt,  
A sötétet elhagyom,  
Örök világosság legyen  
Bennem és a világon.

Gyarlóságom levetem,  
Az emberektől is ezt kérem,  
S mivel Én vagyok Isten,  
Ezt parancsba teszem.

S ha már unjuk a békét,  
Újra nézzük a háborúk képét,  
Megszerezzük a tudást  
Meglátni a történelmi bukást.

Hogy ne kelljen ismételni újra  
Lehullani a porba,  
Siratni az ártatlanok könnyét,  
Kik a múltat elszenvedték.

### **Jelen**

A nagyok már alszanak,  
Feledésre várnak,  
Nézik a végtelent,  
Az üres jelent.  
Ma könnyebb, mint rég,  
Bárki lehet szóvitéz,  
Az igénytelen lábra kél,  
S reggeltől reggelig beszél.  
Vesszőfutás a hírnév felé,  
Mert gázsijuk attól lesz kőkemény.  
S a fogatlan párbeszédnek,  
Pofonnal kezdődnek.  
Megrendezett világ,  
Álruhás valóság,  
Vásári portéka  
Ócska másolata.  
Ezt kínálja a sugárzott média,  
Még jó, hogy van téka.

### **Kislányom szereti az esőt**

Kislányom szereti az esőt,  
Szél fújta, friss levegőt,  
Ha nap süt és esik,  
Mikor szivárvány pompázik.

Kislányom szereti az esőt,  
A harmatos rétet és a mezőt,  
Égnek árját,  
Mi oltja virágok szomját.

Kislányom szereti az esőt,  
S mond tavaszköszöntőt,  
Várva húsvét izgalmát,  
Locsolkodók egész hadát.

Kislányom szereti az esőt,  
A felhőt, víztől csöpögőt,  
Körülötte az ébredőt,  
Kertre hajló aranyesőt.

Felébred benne a vágy  
Locsolni a virágok palántáját,  
Kislányom szereti az esőt,  
Pedig csak most járja az elsőt.

### **Ismétlés**

Lehunyt szemem sötétet ölel,  
Ölelő karom erőtlen,  
Erőtlen szívem szomorú,  
Szomorú lelkem magányos,  
Magányos soraim ájultak.  
Ájult szivárvány színtelen,  
Színtelen tájon lépkedek.  
Lépkedve valahová elérek,  
Elérem a messzi távol  
Távoli színeit,  
Színek világa befogad,  
Befogadja öreg lelkemet,  
Lelkemben ébred egy vers,  
Versben mondom örökké,  
Örökké tartó szép ritmusát,  
Ringató, szabad világát.

### **Nagy szerelmem a bor**

Nagy szerelmem a bor,  
Vele vétkezem bármikor.  
Az évek már belepték fejem,  
Ősz barázdálja a testem,  
Kiürült palackok sora  
Növeli hitem a borba'.  
A tapasztalás és tudás  
Érik, ha sok a kóstolás,  
Erjedt álmok ébrednek,  
Kiszellőztetett tünemények,  
Könnyű léptű vörösek,  
Aranyló fehérek,  
Agg testű öregek,  
Óbor-remek.  
Pincékbe zárt homály,  
A gyertya fénye halovány,  
De fényénél megcsillan a bor,  
Testében tűz van – olykor,  
S e szétterült csoda:  
Megcsap a bor illata,  
Mesél egy bezárt világról,  
A palackba rejtett csodáról.

### **Malbec**

Poharamban argentin Malbec,  
Vele ma jól elleszek,  
Hagyom, hogy kitárja lelkét,  
Megismerve e vidék legjobb szőlőjét.

Messziről jött vándor,  
Itt mesél az óvilágról,  
S most, hogy új hazát talált,  
Megismerte az Andok világát.

Magasan, hol szőlő ritkán jár,  
Ő hozza legjobb formáját,  
Gyümölcsök zamatát,  
A borok vaníliáját.

S ha hagyom, spanyolra tanít,  
Néha franciából fordít,  
Mert nem feledi a múltat,  
A bordói hegyoldalakat.

### **Az írás**

Fentről lefelé a függőleges irkán,  
Agyam rágódik a mondatán,  
Ollózza, válogatva az impressziók hadát,  
Felbűfögi a gondolatát,  
Aztán landol, szépen leszáll,  
S most az irkán itt áll,  
Vár még egy folytatást,  
Valami ráadást,  
Ölelkező szinapszisok,  
Idegi kapcsolatok  
Folytatják a hajszát,  
Rám kényszerítve, amit akarnak, hát  
Nem hagynak megállást,  
Így erőltetve a gyötrő vallomást.

Kezem már letenném,  
De parancs jön, mi nem enyém.  
Elvesztem rég,  
Ellenkezhethnék még,  
Írhatnám vége,  
De valami új jön a helyébe:  
Újabb kívánság,  
Mélyből feltörő világ,  
Valami új áldás,  
S most – a feltámadás.

### **Vonatom késik**

Voltam már magányos,  
És vak.  
Voltam már süket,  
És néma.  
Voltam süket, néma, vak,  
Esetlen, tehetetlen béna.  
Süket fülem mellett  
Elszállt az élet dala,  
Vak szemem előtt  
Megállt az idő,  
S néma számban rekedtek,  
Kérdéseim.  
Messze, mégis közel  
Az ellentétek gyötrik életem.

Új ritmusok születnek.

Tőmondat lett az életem,  
Párbeszédem néma.

Ismétlésbe burkolt válaszok,  
Kisiklott mondatok,  
S a peronon állva várok,  
Előttem robognak  
A jövőbe tartó vonatok.

Jelenem jegyét zsebembe teszem,  
A hangosbemondót értem:  
Vonomat késik,  
Valahol messze a távoli síneken.

### **Gondolatok híján**

Gondolatok híján  
A kurzort bámulom árván,  
Mondandóm elkopott,  
Szövegem halott,  
Minden okafogyott.  
Ma, üres délután,  
Csak estefelé jön valami – talán.  
Megérkezik,  
A kurzor ugrik.  
Ritmust vált a magány,  
Súg, de a gondolat még halovány,  
Kibontott szárnyal repül az ihlet,  
De nem figyeltem, s tovalibbent.  
Most megint várok,  
A jövőbe lapozok,  
Meglátom holnapi gondolatom,  
Amit még ma nem tudhatok,  
Ezért le sem írom,  
Holnapra hagyom.

Ma másról beszélek:  
A délelőttök milyen nehezek,  
Reggelire kávét készítek,  
Néha híreket nézek,  
És verseket szerkesztek,  
Örökké rímeket keresek,  
S ettől szabadulni nem merek,  
Csak ha leírom e rettenetet.  
A véget nem érő kecskerímeik  
Egymást kergetik.  
Üldözött vagyok,  
Többet már nem írok.

### **Meztelen verseim**

Megkérném az éjt,  
Maradjon velem,  
Megkérném a hajnalt,  
Sohase keressen.

A sötétség leple  
Oly kedves,  
Ha itt maradna örökre velem...

Sápadó verseim  
Véznán, betegen,  
Levetnék rímeim,  
S csak úgy, meztelen,  
Semmit sem szégyellve,  
Könyörtelenül feltárnák  
A világ hazug igazságát.